

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skyggebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 12. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649683040752/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

vandrende Kirke, Møens hvide Kridtbjerg, hvor Skoven alt begyndte at grønnes, og Laaland selv, hvor det røde Fyr brændte i den halvdunkle Nat. Solen er atter staaet op, og det var smukt at see, men de fleste Passagerer sov, idet de vist tænkte som *Ann*: »Morgenen er meget smuk, naar den kun ikke kom saa tidlig paa Dagen!»

Endelig stege de da frem fra Underverdenen, den Ene efter den Anden; Dækket blev den fine Conversationssal, hvor man turde gaae og komme, som man vilde; Tankerne gjorde det samme, og Hjertet nynnede her et, der et andet, men jeg hørte det nok.

I den gyngende Baad, paa den svulmende Sø,
Jeg sad hos min Kjarligheds Møe;
Begeistrende Lyst!
Hun lagde Hovedet op til mit Bryst,
Jeg slyngede Armen om hende,
Følte Kysene brænde,
Brænde paa Læben og Kinden,
Mens Seilet svulmede i Vinden;
Og hun trykked min Haand, og ved Læbe og Blik,
Troskab jeg fik.
Vi skildtes – jeg saae hendes Smertens Graad.
Jeg blev ved min gyngende Baad.
– Gud veed om hun nu har det Hele glemte?
Det var dog slemmt!

Paa den speilklare Havflade maa Hjertet drømme om sin Kjarlighed! der er Intet i den hele Natur, der mere viser et legemligt Billede af dette Livets hellige Mysterium, end det store, herlige Hav, der som Himlen omslutter den hele Jord og viser det Uendelige i sin rolige Flade. Kjarlighed er ogsaa et Dyb, som Havet, i hvis Grund Livet og Døden bygger, medens Haabet lader sine rigtladte Snekker flyve fra Kyst til Kyst.

Jeg saac paa det store Hav og følte mig lykkelig, der stod en Berliner ved siden af mig og sagde Berliner-Witz – han følte sig ogsaa lykkelig! – Dampskibet foer afsted, vi nærmede os Land og saa – saa bleve de Andre ogsaa lykkelige!

Det var ellers meget nær ved, at vi ikke havde fundet Indløbet til *Trav*; en tyk Taage havde lagt sig over den hele Kyst, men Lykken